

Γέρων Ιωσήφ: Ο όσιος Ιωσήφ αφού πανηγύρισε μαζί μας την Μετάσταση έφυγε για να εορτάσει και στους ουρανούς!

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Οι τελευταίες ημέρες του [του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή] ήταν πολύ οδυνηρές, γιατί η προχωρημένη πλέον ανεπάρκεια εμπόδιζε την αναπνοή και τον δυσκόλευε πολύ. Αυτό όμως ήταν για μας μάθημα και αφορμή πρακτικής υπομονής.

Η συνοδία του οσίου Ιωσήφ του Ησυχαστή (καθιστός). Από αριστερά: Μοναχός, π. Αθανάσιος, Γέροντας, Ιερομόναχος, π. Εφραίμ Φιλοθεΐτης και Αριζονίτης, Γέροντας, Μοναχός, π. Αρσένιος, Γέροντας, Μοναχός, π. Ιωσήφ Βατοπαιδινός, Μοναχός, π. Θεοφύλακτος, Γέροντας, Ιερομόναχος, π. Χαράλαμπος Προηγούμενος Ιεράς Μονής Διονυσίου. (Φωτογραφία Αγιορειτική Φωτοθήκη).

Αισθανόμασταν τον αγώνα του και ενώ προσπαθούσαμε να τον ανακουφίσουμε, αυτός μας παρηγορούσε κατάλληλα με πρακτικά παραδείγματα κάνοντας αναφορά ιδίως στην ματαιότητα τον κόσμου.

Μας έλεγε «κοντεύει η ημέρα μου να φύγω. Όπως έγινα, δεν είμαι τώρα για τίποτα, ούτε μπορώ να αγωνιστώ άλλο».

Ο αείμνηστος δεν ξεχνούσε καθόλου τον σκοπό του και με διάφορες σκέψεις, σε κάθε περίπτωση της ζωής, έβρισκε τρόπο για αγώνα και καρποφορία. Επειδή εξαιτίας της αρρώστιας του δεν μπορούσε ούτε να κινηθεί ούτε να ξαπλώσει, καθόταν σε μία πρόχειρη πτυσσόμενη πολυθρόνα και έκλαιε συνεχώς την ματαιότητα του βίου.

Περίμενε την απόλυσή του από την ζωή σαν τον ευτυχέστερο κλήρο και όταν δεν τον πίεζε η δύσπνοια ψιθύριζε τροπάρια των κεκοιμημένων. «Αρσένιε, έλεγε χαριεντιζόμενος, πότε φεύγουμε; Δεν εύχεςαι, φαίνεται, και αργούμε».

Για σαράντα σχεδόν ημέρες, τις τελευταίες του, δεν έτρωγε τίποτε· μόνο κοινωνούσε κάθε μέρα και έπαιρνε λίγο καρπούζι. [\(περισσότερα...\)](#)